

ΜΑΡΙΑ ΡΟΥΣΑΚΗ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΟΛΛΗΤΟΥ ΜΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

Πέτρος Χριστούλιας

ΚΕΔΡΟΣ

Στον αγαπημένο μου φίλο,
τον Γιωργή.

Μαρία Ρουσάκη: *Το μυστικό του κολλητού μου*

ISBN 978-960-04-5210-5

Εικονογράφηση: Πέτρος Χριστούλιας

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Ξένια Τρύφων

Για το κείμενο © Μαρία Ρουσάκη, 2021

Για την εικονογράφηση © Πέτρος Χριστούλιας, 2021

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2021

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • facebook.com/kedros.gr

ΚΕΔΡΟΣ e-mail: books@kedros.gr

Κεφάλαιο 1

ΕΧΩ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ!

«Δεν θέλω να πάω σχολείο».

Η αλήθεια είναι ότι άκουγα τον εαυτό μου να γκρινιάζει και δεν πίστευα στα αυτιά μου. Εγώ μιλούσα έτσι; Μα ποτέ δεν μιλάω με αυτό το ύφος! Κι όμως, κλαψούριζα στη μαμά μου. Αλλά, εδώ που τα λέμε, είχα απόλυτο δίκιο.

Επιτέλους έπρεπε να με ακούσει. Γι' αυτό γκρινιαζα ακόμα πιο δυνατά:

«Δεν θέλω να πάω σχολείο».

Συνήθως έτσι γκρινιάζει η Λουκία, η μικρή μου αδελφή. Είναι τόσο, μα τόσο ενοχλητική. Κάθε πρωί σηκώνει επανάσταση, όπως λέει ο παππούς μου, και ο μπαμπάς αρχίζει να φιλοσοφεί. Με αυτό τον τρόπο προσπαθεί να την ηρεμήσει. Της λέει διάφορα, όπως:

«Η γκρίνια δεν αλλάζει τίποτα. Μόνο οι πράξεις αλλάζουν τον κόσμο».

Ή:

«Η γκρίνια κουράζει τον ίδιο όσο και τους γύρω του».

Ή:

«Η ευγνωμοσύνη είναι το μόνο φάρμακο κατά της γκρινίας».

Όμως η Λουκία δεν του δίνει και πολλή σημασία. Συνεχίζει να κλαψουρίζει μέχρι να γίνει το δικό της. Απαιτεί από τη μαμά τα πιο τρελά πράγματα, όπως:

Να της φτιάχνει πανκέικς με μερέντα και νιφάδες σοκολάτας.

Να της πλένει την αγαπημένη της μπλούζα...
κάθε μέρα.

Να της πλέκει τα μαλλιά, αλλά να της τα ξε-
πλέκει αν ξαφνικά αλλάξει γνώμη.

Ειλικρινά η Λουκία μας τρελαίνει όλους, αλλά
περισσότερο τη μαμά.

Οπότε, όταν άρχισα να γκρινιάζω εγώ, το
γλυκό και φρόνιμο κορίτσι του σπιτιού, η μαμά
σήκωσε τα χέρια της ψηλά και είπε:

«Αμάν! Πότε θα μεγαλώσετε πια!»

Δεν καταλαβαίνω γιατί η μαμά αγανακτεί. Ο
παππούς λέει ότι τη βγάζουμε απ' τα ρούχα της,
όμως εγώ διαφωνώ.

Εγώ τουλάχιστον διεκδικώ το δίκιο μου.

Αυτό το έχω μάθει στο σχολείο.

Όλα τα παιδιά έχουν δικαιώματα, κι εγώ διε-
εκδικώ τα δικά μου. Γι' αυτό φώναξα ξανά, και
μάλιστα ακόμα πιο δυνατά, για να με ακούσει
και η γκρινιάρη η Λουκία:

«Σήμερα δεν θέλω να πάω σχολείο!»

Μάλλον μ' άκουσε η αδελφή μου, γιατί φώ-
ναξε κι εκείνη:

«Ούτε εγώ θα πάω σχολείο!»

Η μαμά σάθηκε πάνω από το κρεβάτι μου.

«Νένη», είπε με ήρεμο τόνο. «Σήκω, σε παρακαλώ. Πρέπει να προλάβεις να φας το πρωινό σου. Φτιάχνω...» Η μαμά ήταν σκεπτική για λίγο. «Το αγαπημένο σου. Τηγανίτες με μέλι. Έλα γρήγορα στην κουζίνα».

Όμως το κόλπο της δεν έπιασε. Έχω ακούσει άπειρες φορές να δοκιμάζει το ίδιο στη Λουκία. Δεν κουνήθηκα ρούπι, όπως θα έλεγε ο παππούς. Έμεινα κάτω απ' τα σκεπάσματα ώσπου το χρώμα του προσώπου της μαμάς άρχισε να κοκκινίζει.

Έμοιαζε να βράζει μέσα της.

Σαν καζάνι.

Ο θυμός της ανέβαινε, ανέβαινε, και ξαφνικά ακούστηκε η μεγάλη τελική έκρηξη:

«Θα σηκωθείς τώρα για το σχολείο, αν δεν θες να είσαι τιμωρία για μία εβδομάδα».

Αυτό, ομολογώ, έπιασε.

Σηκώθηκα βαριεστημένη, ντύθηκα βαριεστημένη, βούρτσισα τα δόντια μου βαριεστημένη, ετοίμασα την τσάντα μου βαριεστημένη και περπάτησα βαριεστημένη ως την κουζίνα.

Η μαμά ετοίμαζε πρωινό. Το πρόσωπό της ήταν λιγότερο κόκκινο και λίγο πιο ήρεμο. Όμως δεν έφτιαχνε τις αγαπημένες μου τηγανίτες. Στο τραπέζι υπήρχαν σκέτα δημητριακά και γάλα.

Έτσι κι αλλιώς, δεν είχα όρεξη να βάλω μπουκιά στο στόμα μου.

Στο αυτοκίνητο η μαμά οδηγούσε σαν να μην είχε εκτονωθεί ο θυμός της. Το στομάχι μου ανακατευόταν σε κάθε στροφή.

Δεν ήθελα με τίποτα να πάω στο σχολείο. Δεν ήθελα με τίποτα να αντικρίσω τον Νεοκλή.

Γιατί ο Νεοκλής, παρότι πολύ καλός εξερευνητής χαμένων αντικειμένων και πρωταθλητής του σχολείου στο πινγκ πονγκ, ήταν ο τελευταίος άνθρωπος σε ολόκληρη τη γη που ήθελα να δω.

Με τον Νεοκλή είχα ένα θέμα.

Ένα τεράστιο θέμα.

Ένα θέμα που δεν μπορούσα να το πω σε κανέναν.

Γιατί ήταν μυστικό. Αλλά όχι δικό μου.

Το θέμα το είχε εκείνος και το μυστικό ήταν δικό του.

Αλλά κι εγώ είχα δικαίωμα να φυλάω το μυστικό του όπως ήθελα. Αυτό προσπαθούσα να εξηγήσω στη μαμά, χωρίς να της πω πολλές λεπτομέρειες. Δηλαδή χωρίς να της πω για ποιο λόγο δεν ήθελα να πάω στο σχολείο.

Μα ούτε και τώρα μπορώ να το πω πουθενά.

Ουφ! Κακά ξεμπερδέματα θα έχουμε με όλα αυτά τα μυστικά. Αλλά υπόσχομαι ότι τα μυστικά των άλλων θα τα φυλάω πάντα για μένα.

Όμως, αν τα δικά τους μυστικά αφορούν εμένα, μπορώ να τα λέω;

Ένωθα πως κάτι έβραζε μέσα μου...

Αυτά σκεφτόμουν την ώρα που κατέβαινα από το αυτοκίνητο, και ο πρώτος άνθρωπος που είδα δεν ήταν άλλος από τον Νεοκλή. Περπατούσε παρέα με τον Ιάσονα, τον κούκλο συμμαθητή μας με την τέλεια μύτη.

Ο Νεοκλής δεν με χαιρέτησε καν. Και ο Ιάσοντας μου έβγαλε τη γλώσσα.

